

Мария Илиева

В твоите длани...

С пръсти треперещи
лицето ти милвам.
Листенца на цвете.
Въздишка във мрака.
Неизплакан стон
по прозореца чука...
Като дъжд.
И роса,
по стеблото на моето тяло.
Плаха нощта,
безсънна и тиха.
На луната очите червени
гледаха мен, а търсиха тебе.
Ти ли си това?
Към мене пристъпваш.
Гълъби литнаха от топлите длани.
Бяло перце ми погали лицето.
Покажи ми отново дивите рози.
Белите лебеди, как тихо гнездят.
Къде е момчето,
яхнало пръчката-конче,
войникът с тежък и сив автомат.
Стаила съм дъх...
И мога да чакам
като пролет и утро
да пристъпиш към мен.
Искам да бъда,
като птица в гнездо,
скрита на завет в твоите длани.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10126>]